

WYROK TRYBUNAŁU**z dnia 15 lipca 2021 r.****w sprawie E-11/20****Eyjólfur Orri Sverrisson przeciwko państwu islandzkiemu**

(Dyrektywa 2003/88/WE – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Czas pracy – Podróże do miejsca innego niż miejsce ustalonego lub zwykłego stawiennictwa pracownika – Podróż za granicę)

(2021/C 426/07)

W sprawie E-11/20 Eyjólfur Orri Sverrisson przeciwko państwu islandzkiemu – WNIOSEK do Trybunału na podstawie art. 34 Porozumienia między państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości złożony przez Sąd Rejonowy w Reykjavíku (*Héraðsdómur Reykjavíkur*) dotyczący wykładni dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, w szczególności art. 2 ust. 1, Trybunał w składzie: Páll Hreinsson (prezes), Per Christiansen (sędzia) i Bernd Hammermann (sędzia sprawozdawca), wydał w dniu 15 lipca 2021 r. wyrok zawierający sentencję następującej treści:

1. Niezbędny czas poza zwykłymi godzinami pracy spędzony przez pracownika, takiego jak powód w postępowaniu głównym, na dojazd do miejsca pracy, które nie jest miejscem ustalonego lub zwykłego stawiennictwa pracownika, w celu wykonywania czynności lub obowiązków w tym innym miejscu, na zlecenie pracodawcy, stanowi „czas pracy” w rozumieniu art. 2 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy. Nie jest istotne, czy podróż ta odbywa się w całości na terytorium EOG, czy też do lub z państw trzecich, jeżeli umowa o pracę została zawarta na mocy prawa krajowego państwa EFTA i jest regulowana tym prawem krajowym.
2. Nie wymaga się oceny intensywności pracy wykonywanej podczas dojazdu.